

вищезазначені фактори будь-які домовленості, у тому числі Мінські, заключені між конфліктуючими сторонами матимуть декларативний характер, тобто не знайдуть відображення на практиці.

Таким чином, геополітика і далі буде диктувати праву свої інтереси і правила, адже політичні еліти будь-яких домовленостей та міжнародної спільноти будуть виходити з інтересів найменшого реального збитку як для себе так і для усієї світової спільноти в цілому, що якоюсь мірою і може слугувати превенцією відкритого збройного конфлікту. З чого і виникає роль у геополітиці гібридної війни як нового засобу її здійснення та досягнення політичних цілей.

Список використаних джерел:

1. Hoffman Frank G. Hybrid Warfare and Challenges // Joint Force Quarterly (JFO). – 2009. – Issue 52, 1-st Quarter. – Pp. 36.
2. Чупрій Л.В. Політика національної безпеки Української держави в гуманітарній сфері: монографія / Л.В. Чупрій. – К.: ПП «Мастер Принт», 2015 – 508 с.
3. Лоссовський І. Є. Зовнішньополітична стратегія Путіна як нова доктрина обмеженого суверенітету [Електронний ресурс] / І. Є. Лоссовський. – Режим доступу: <http://uaforeignaffairs.com/ua/ekspertnadumka/view/article>.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Процул С.С.

Тивонюк Тетяна Валеріївна

студентка III курсу

соціально-правового факультету

Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМА СПІВВІДНОШЕННЯ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА І ВНУТРІШНЬОДЕРЖАВНОГО ПРАВА

Проблема співвідношення міжнародного права і внутрішньодержавного права постала разом із виникненням незалежних держав, як самостійних суб'єктів міжнародного права.

У доктрині міжнародного права вироблено три концепції співвідношення міжнародного права і внутрішньодержавного права: одна дуалістична і дві моністичних. Німецький юрист-міжнародник Г. Тріпель – відомий прихильник дуалістичної концепції, вважав, що міжнародне право і внутрішньодержавне право є окремими правопорядками.

Представники моністичних концепцій визнають єдність обох систем права, вважаючи, що міжнародне і внутрішньодержавне право – це складові єдиної системи. Моністичний напрям міжнародно-правової думки у свою чергу поділяється на дві гілки: 1) концепцію примату внутрішньодержавного права; 2) концепцію примату міжнародного права [1, с. 153 – 154].

Концепція примату внутрішньодержавного права була поширена наприкінці XIX – на початку XX століття. Теоретичною основою цієї концепції стали ідеї Г. Гегеля про те, що «державна абсолютна влада на землі» тому вона правомочна з власної волі створювати і змінювати не тільки норми внутрішньодержавного права, а й міжнародного. А. Цорн стверджував, що міжнародне право юридично є правом лише тоді, коли воно право державне. Найавторитетнішим представником другого моністичного напрямку – концепції примату міжнародного права, є австралійський юрист-міжнародник Г. Кельзен. Він вважав, що «співвідношення між міжнародним правопорядком і національними правопорядками нагадує співвідношення національного правопорядку і внутрішніх норм корпорації» [2, с. 32].

Виходячи з цих концепцій слід, зазначити, що у зв'язку з тим, що норми міжнародного права мають на меті забезпечити загальний мир і безпеку, захистити права і основні свободи людини, сприяти плідній співпраці держав у різних сферах, тобто закріплюють і забезпечують досягнення вищих цілей та цінностей людства, держави можуть у своєму конституційному і поточному законодавстві проголосити визнання верховенства норм міжнародного права над нормами внутрішньодержавного права, робиться це з метою свідомого об'єднання потенціалу двох систем права в справі прогресивного розвитку людства їх охорони вищих цінностей людської цивілізації [3, с. 112].

Отже, можна зробити висновок, що і міжнародне, і внутрішньодержавне право дві самостійні системи права, що перебувають у взаємозв'язку і взаємодії. Об'єктивно немає примату однієї системи права над іншою, оскільки вони регулюють різні види соціальних відносин. Проте враховуючи те, що багато сучасних держав у своєму національному законодавстві закріплюють верховенство міжнародного права та міжнародних норм, можна сказати, що за ієрархією міжнародне право буде вищим, ніж право внутрішньодержавне, при цьому створюються умови щоб воно ніяк не обмежувало самостійність і незалежність самої держави.

Список використаних джерел:

1. Энциклопедический юридический словарь /Авт. колл. : В. Н. Додонов, А. С. Пиголкин, В. П. Панов и др. ; Под общ. ред. В. Е. Крутских. -2-е изд., испр. и доп. – М.: Инфра – М,1999. -368 с.– С. 154.

2. Лукашук И.И. Международное право. Общая часть: Учебник. -М.: БЕК, 1996. -538 с. – С. 32.

3. Буткевич В.Г., Войтович С.А., Григоров О.М., Заблоцька Л.Г., Задорожний О.В. Міжнародне право: Основні галузі: Підручник для студ. вищих навч. закл. за спец. «Міжнародне право», «Міжнародні відносини» / В.Г. Буткевич (ред.). – К.: Либідь, 2004. – 814 с. – С. 112.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Мануїлова К.В.

Шкільнюк Анастасія Дмитрівна

студентка III курсу

соціально-правового факультету

Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВО ВІЙНИ АБО ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ КОМБАТАНТІВ

«Право війни» пройшло складний історичний шлях становлення, увібравши в себе писані і неписані правила і звичаї війни, принципи і норми звичаєвого права, нарешті, кодифіковані норми гуманітарного права. Військові дії можуть відбутися у будь-якому куточку планети, навіть коли того не очікуєш. Війна – це не просто збройний конфлікт, це – складна система, яка регулюється нормами міжнародного права. Особливе місце у міжнародному регулюванні займає статус комбатанта та осіб, що не є такими. Наявність військових дій у різних країнах, наприклад Сирія, чи проведення антитерористичної операції в Україні, є ще одним беззаперечним доказом необхідності їх регулювання та визначення правового положення осіб, які тією чи іншою мірою беруть участь у захисті своїх держав.

Комбатанти – це особи, що входять до збройних сил держави, яка воює, та має право приймати участь у військових діях. Правовий статус комбатанта включає: 1) право застосовувати військове насильство; 2) бути об'єктом застосування військового насильства аж до фізичного знищення; 3) право на поведіння з ним як з військовополоненим при попаданні до рук ворога. Так, відповідно до положень Женевської конвенції (1949 р.) [1] до таких осіб належать: 1) особовий склад збройних сил сторони, що перебуває в збройному конфлікті; 2) особовий склад ополчення і добровольчих загонів, що входять і не входять до складу збройних сил; 3) особовий склад організованих рухів опору і партизанських формувань, якщо вони відповідають таким умовам: а) мають на чолі особу, відповідальну за своїх